

Quein Andriuksen käsi lepäsi selkäni päällä, kun avasin silmäni. Olimme ahtaasti makuulla majan lattialla. Nousin hitaasti ylös varoen herättämästä Andriusta. Meillä ehkä oli harjoitukset, mutta vesi oli noudettava. Majan ulkopuolella vilkuilin ympärilläni löytääkseni jonkunlaisen astian. Majan takana, puisen laatikon päällä oli kymmenisen litraa vetävä ruukku ja tartuin siihen täyttääkseni sen vedellä. Kun otin painavan ruukun laatikon päältä sen sisällä kilahti jotain. Käänsin ruukun ylösalaisin ja maahan tippui pieni kultainen koru. Otin riipuksen käteeni. Se oli kultainen soikio, medaljonki. Koetin avata medaljonkia, työnsin lyhyet kynteni väliin ja kiskoin, mutta mitään ei tapahtunut. Kohautin olkapäitani ja jätin riipuksen laatikon päälle, jotta Andrius ei huolestuisi sen katoamisesta. Muut kylän esikoiset odottivat kylän ulkopuolella pienessä ryhmässä. Usea silmäpari katsoi minua odottavasti. En jaksanut seurustella joten huiskautin vain kättäni kylää kohti. Kuljin joukon kärjessä Andriusta miettien. Olin tavallaan nyt muuttanut hänen luokseen ja ensiksi majasta oli tehtävä isompi. Voisin pyytää Andriusta hakemaan minun entisestä majastani risuja ja lakanoita, joilla majaa saisi laajennettua. Itse en kykenisi menemään sinne. Matka meni nopeasti ja ryhmämme alkoi eristäytyä ja muut hakivat vettä. Nyt paikalla oli paljon intialaisia. Kun ensimmäiset meistä olivat ehtineet täyttämään ruukkumme, he alkoivat huutaa. He huusivat törkeyksiä Intiaksi ja viittoilivat käsillään hurjasti meitä poistumaan. Olimme välittämättä vielä hetken, että puolet meistä sai ruukkunsa täyteen, mutta sitten paikalle alkoi vyörytä miehiä. Jotkut kaivoivat aseet esiin ja silloin käskin muita juoksemaan. Pysyttelin paikoillani huutaen ja viittoilen muita poistumaan. Vasta kun viimeinenkin Dalit oli poistunut, lähdin itse juoksemaan. Kuului muutama laukaus ja samassa terävä kipu viilsi pohjettani. Purin hammasta ja linkutin loppu matkan muiden luokse. Puolet meistä oli saanut ruukkunsa täytettyä, ja vesi jaettiin. He eivät ampuneet tappaakseen vaan säilyttääkseen meidät, karkottamaan iäksi kaivolta. Se ei tietenkään ollut mahdollista, koska me tulimme sinne, vaikka meidät tapettaisiin. Me otimme riskin kuolla, veden edestä. Tavallaan meillä ei ollut vaihtoehtoja, jos me emme nouda vettä, me kuolemme. Ja jos noudamme vettä voimme kuolla. Se ei jättänyt paljoa valinnan varaa. Takaisin Andriuksen majalla huomasin, että hän oli jo herännyt. Andrius vuoli puukolla keppiä ja nosti päätänsä, minut huomattessaan. Kumautin vesiruukkuni –joka oli vain puolillaan - hänen eteensä. Hän huomasi verivanan pohkeestani ja ponnahti pystyyn. Hänen lämpimät kätensä tarttuivat nilkkaani ja tutkivat haavaa. –Mitä tapahtui? hän kysyi -Minua ammuttiin, vastasin. Hän kohotti katseensa kauhistuneen näköisenä ja käski minut majaan makuulle. Hän pesi veren huolella pois ja katsoi haavaa tarkemmin. -Se on liian syvä, hän mutisi. -Mitä? -Se on liian syvä, sinut pitää viedä hoitoon. Tuosta voi saada tulehduksen. -Oletko sattunut huomaamaan keitä me olemme, emme me voi vain marssia sairaalaan. Siellä meidät vasta ammuttaisiin. Tällä kertaa he eivät ampuisi ohi. Hän auttoi minut pystyyn ja lähti johdattamaan minua kaupunkiin. Nilkutin hänen rinnallaan ja kirosin hiljaa jalkaani. -Mihin sinä minua viet? Etkö kuullut mitä sanoin sairaaloista? kysyin ja iskin kantapäätäni pohjaan pysähtyäkseni. Andrius hermostui ja kiskaisi kädestäni kovempaa. -En minä sinua mihinkään sairaalaan vie, hölmö! hän tiuskaisi ja kiskaisi uudemman kerran. Tällä kertaa en vastustellut ja Andriuksen kireä ilme haihtui. Hän katsoi minua lempeästi: -Minä tunnen erään, joka osaa hoitaa sairaita. Häntä ei kuitenkaan hyväksytäk sairaalaan, koska hän on niin nuori. Siksi hän pitää pimeää sairaalaa johon pääsevät kaikki, jopa Dalitit. -Ai, no onpa ystävällistä häneltä, mutisin ja sain Andriukselta jälleen hymyn.